AKBABA

Küçük yaramazlara :
— Dan dan, dan dan . . Çekilin yoldan !

SAYI

12

İÇİNDEKİLER:

İDEAL ARANIYOR
Yusuf Ziya Ortaç

19 MAYIS DESTA NINDAN
"Şiir"
Behçet K. Çağlar

REDDEDİYORUM
Zâhir Güvemli

KEPAZE OLDUK
"Hikâye"
F. Celâlettin

BİZİM KIYMET-LERİMİZDEN :
Agâh Hün

ŞİİR MÜSABAKAMIZIN NETİCESİ

Sinema, Mizah, resim

20

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR,
SİYASÎ, FİKİR, SANAT, MİZAH
MECMUASI

SAHİBİ:

Yusuf Ziya ORTAÇ

İDAREHANE

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47
Telefon: 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için:
Seneliği 1000, altı aylığı 500,
üç aylığı 250 kuruş.
Yabancı memleketlere: Seneliği
2000, altı aylığı 1000, üç aylığı
500 kuruş.

25 mayıs, 1944, perşembe

Sayı: 12

Gelecek Sayıda:

ŞEFKATİN Sardığı Yara!

Bolu zelzelesinde bacağını kaybeden genç öğretmenle bir konuşma..

Bu mülâkatı, derin ve ince bir şefkatle gözleriniz yaşararak okuyacaksınız.

KARA FATMA

İstiklâl harbinin kadın kahramanı meşhur Kara Fatmanın yoksulluk içinde olduğunu yazmıştık. En Son Dakika refikimiz de bir yardım listesi açmıştı.

Sevinçle öğrendiğimize göre sayın Dahiliye Vekilimiz Bay Hilmi Uran, Kara Fatmanın durumu ile yakından alâkalanmış ve İstanbul valiliğine de bu hususta emir vermiştir.

Vücudunda, şanlı kurtuluş kavgasının yaralarını ve göğsünde İstiklâl madalyasını taşıyan Kara Fatma bizim için bir tarih hâtırasıdır. O günlerin kahramanları iş ve idare başında yaşarlarken, Kara Fatmanın kara talihi ömrünün sonuna kadar elbet kapkara devam etmiyecekti.

Kara Fatmalara yapılacak yardımlar, yarının Kara Fatmaları için örnek olacaktır: Vatan uğurundaki hizmetlerin unutulmıyacağını isbat eden birer vefakârlık örneği!

Akbaba, gösterdiği hassas alâkadan dolayı Muhterem dahiliye vekilimize teşekkür eder.

Dahiliye Vekili Hilmi Uran

YENİ İNSAN

Şu gördüğünüz resim iki Amerikalı askerin fotoğrafıdır. Biri soğuğa, öbürü rüzgâra karşı hususî başlıklarını giymişler.

Göğüs göğüse ve kılıç kılıca döğüşen eski cengâverlerin zırhlı ve tulgalı kıyafetlerini andıran bu acaip başlıklar, şimdi onları soğuk ve rüzgâr gibi tabiat kuvvetlerine karşı koruyor.

Harb gemilerine birer deniz canavarı başı çizen ve bazı uçaklara keskin dişli vahşi ağızlar yapan yeni harb sanayii, şimdi insanlara da bu yünden ve deriden başlıklarla beşerî olmaktan epey uzak bir manzara veriyor.

Hakları da yok değil: Bu kadar kıyasıya, bu kadar amansız bir harb, elbet insanlığın Allah vergisi olan bir yüzle yapılamaz. Onu biraz maskelemek lâzımdır.

İdeal Aranıyor!

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Millî hayatımızda gördüğümüz her aksaklığı, gençlerdeki her avareliği, aile bünyemizdeki her savrukluğu, kesin bir teşhis ile tek hastalığa bağlıyoruz: İdealsizlik!

İdeal!.. Gönülleri bu rüya güzelliğiyle fethedilmemiş insanlardan ne beklenir?

Cümhuriyet mi? Hayır.. O, saltanat devrinde yaşayanların ideali olabilirdi!

Lâyik idare mi? Hayır.. O, her ileri adıma bir sarığın dolandığı günlerde ideal olabilirdi!

Kadın hürriyetimi? Hayır.. O, peçelerin esaret gecesinde yaşayan ninelerimizin ideali olabilirdi!

İdeal!..

Öyleyse, hayallerin Kafdağı arkasında cinlerle, perilere karışmış bu anka kuşu nedir?

Bir damla kanda, yedi göbek öte ceddimin izini aramak mı?

Hayır...

Şu çıplak dağlara bakınız!.. Şu sıtmalı topraklara bakınız!.. Şu harap köylere bakınız!.. Şu yoksul insanlara bakınız!.. Şu kahvehaneler dolusu işsizlere, şu tembellere bakınız!.. Şu köprü altı çocuklarına, şu sokak sürtüğü kızlara bakınız!

İşte ideal:

Ekilmedik toprağı kalmamış Türkiye!

İşte ideal:

Sıtmanın sarartmadığı yüzler!

İşte ideal:

Her odasında bir ampulun güneşi yanan köy evleri!

İşte ideal:

Öksüzlüğünü duymayan çocuk!

İşte ideal:

Tek işsizi, tek yoksulu kalmamış vatan!

İşte ideal:

Bir tabuta karşı on beşik!

İşte ideal:

Çocuklarımıza değil, torunlarımıza bile, bir Ferhat aşkile uğrunda dağlar devirtecek büyük rüya!

Fakat bu ideallere, alın teri, göz nuru ve temiz yürekle varılır. "Yaşasınlar" ın şarlatan edebiyatı ile değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Gazetelerden: Bazı semptlerin muhtarları ayda bin liradan fazla kazanacaklar...

— Tebrike gidiyorlar...
— Piyango mu çıkmış?
— Onun gibi bir şey: Mahalleye muhtar seçilmiş!

Ben yazı hayatına atılalı on yıl oldu. Bu, mühim değil; fakat bu müddet zarfında görüp öğrendiklerim çok mühim. Uzaktan yakından, eserleriyle, yahut kendileriyle temas edip görüştüğüm mütefekkir ve sanatkârlarımızın hazin durumundan bahsetmek istiyor, onlara lâyık olmadıkları halde verdiğimiz türlü sıfatları, ünvanları kendi hesabıma reddediyorum.

Hayır. Bir bozguncu, bir bedbin, bir menfi görüşlü adam değilim. Belki hakikati görüyorum. Çünkü yalnız vesikaya müstenit iddialara hakikat nazariyle bakıyorum.

Reddediyorum! Kırk yıldanberi, bu memleketin irfan hayatını idare iddiasiyle veya sadece bizim sanatımızı temsil ettikleri iddiasiyle ortaya atılanların hemen hemen tamamen liyakatsizliklerine, vesikalariyle kanaat getirdikten sonra, nadir bir kaç istisna hariç, reddediyorum.

Evvelâ ufak bir mukayese yapacağım:

Çocuğun biri on dokuzuncu asırdan bugüne değin geçirdiğimiz edebî ve fikrî değişiklik manzaralarını "Sefalet" kelimesiyle vasıflandırmış. Rezalet!..

Bugünün, düne göre ne derece muvaffakiyetsiz olduğunu, bir iki mukayese ile hatırlatayım:

On dokuzuncu asırda edebî ve lisanî teceddüdümüzün pîri sayılan Şinasi merhum bir "muharrir" diye anılır. Lâkabı da «efendi» dir. Eseri meydandadır: Şiirleri devrinin şiir telâkkisine uygun, kemâlini fikir dürüstlüğünde arayan manzumeler. Makaleleri, karşılaştırarak gördüğüm XVIII inci asır mütefekkirlerinden satır satır tercüme veya onların İslâm akaidine en uygun ve yatkın, mülâyim ve müşabih olanlarının naklinden meydana gelmiştir. Şinasi'nin yaptığı intihal değildi, zira o fikirler memleketimiz için yepyeni idi.

Yaptığı, bilhassa Lamartinden yaptığı manzum tercümelerin mükemmelliğini görmek için Ebüzziya baskısına bir göz atmak yeter. "Kemal Bey" de devrindeki gazetelerin bir muharriri ve hattâ bazan "Baş muharrir" iydi. Sırf halkın okuması için, bugünkü tâbirile vülgarizasyon mahiyetindeki yazılarında, meselâ "Evrak-ı Perişan"ın "Teracüm-i Ahval" kısmı mukaddemesinde "Eseri âcizanemin me'hazı olan kitaplar vekayiin cereyanı zamanında ve belki muharebe meydanında yazılmış bir takım eserlerdir" sözleriyle bizzat gösterdiği gibi tamamen ilmî ve hakikate uygun tetkik ve araştırma, emek mahsulleridir. Gerek Kemal'in gerek Hâmid'in Fransız ve İngiliz şair ve sanatkârlarını ne derece vakından tetkik ettiklerini ve nasıl anladıklarını görmek için Abdülhak Hâmid'le muhaberatını okumalı. Kemal eskilere karşı mücadeleye girip yeni bir sanat anlayışı ileri sürdüğü zaman bunun bizzat abidelerini verdi. Hâmid kendisine salanlara cevap vermeğe bile tenezzül etmeden kozasını ördü. Cevdet Paşa, "Tarih-i Cevdet" kadar, devrinin "Belâgat-i Osmaniye" müellifi olarak şöhret bulmuş bir estetik, lisancısıydı. Ziya Paşa, hiç bir zaman filozofluk iddiası taşımamakla beraber Rousseau'nun iki eserini, müellifin heykeli dibinde tercüme etmişti. Ziya Gökalp, ki bizde Durkheim'in mütercimi sanılır, elindeki noksan malzeme ile Türk ictimaiyatının temelini atmağa, yeni bir terkibe gitmeğe çalışacak kadar iyi niyet ve ilim aşkı sahibiydi.

Bize hocalık eden ve yirminci asır başında doğmuş olan bugünkü nesil, yani bugün ilim kürsülerini, sanat makamlarını işgal eden nesil ne yapmıştır?

Dünküler, bütün vukufu ve liyakatiyle Şinasi'yi sadece «muharrir» ve «efendi», Kemal'i «edib-i muhterem» ve «bey» tanıyabilmişlerdi. Bugün ise ana dili olan Türkçeyi az çok doğru yazabilen bir baş muharrire derhal değerli adip unvanı tevcih ediliyor. Sanatkârlığını arayıp sormağa lüzum gören yok!.

Dünün garbı ve şarkı okuyup hazmetmiş muharrir efendisine mukabil bugünün muharriri değil öyle bir kültüre, hiç değilse ansiklopedik bilgiye sahip olmak, doğru dürüst okuyup yazmak maharetini bile beceremiyor. Ben bu on yıllık yazı hayatımda görüp işittiklerimle iki devrin mukayesesini yapmağa kâfi vesika ve malzeme topladım. Bunlara istinaden bugün türlü sebeplerle tebcil olunan fikir ve sanat üstadlarımızı reddediyorum. Bu red, vaktile Nazım Hikmet gibi muayyen bir görüşten hareket edenlerin put devirmesi veya pot kırması değildir. Ben sadece bir müşahidim.

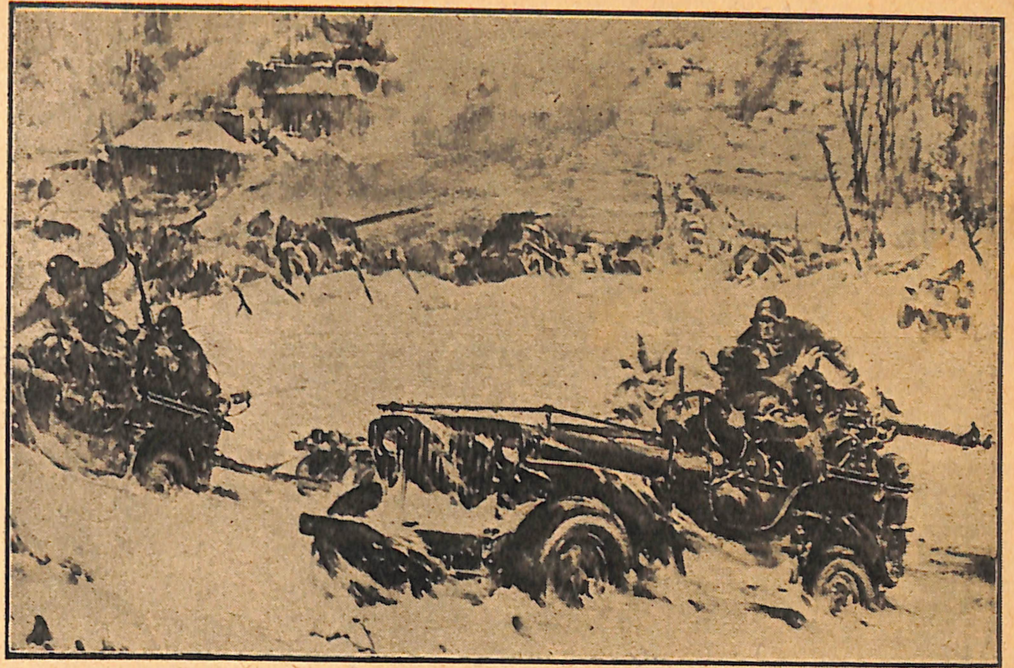
Ve öyle ordinaryüs profesörler gördüm ki, ancak 1865 de neşredildiği takdirde yeniliği ve cazibesi olabilecek bir takım efkârı içinden çıkılmaz bir ifade ile, orta tahsil talebesini bile kendine güldürecek tarzda yazarak malûmu ilâm etmeği ilmî tetkik veya vülgarizasyon sanmışlardır.

Öyle profesör gördüm ki, kürsüsü icabı neşretmek mecburiyetini duyduğu telif eser makamında bir on dokuzuncu asır antolojisinde, okutmak, tahlil ve kıymetini tâ-

— Arkası 14 üncü sayfada —

HARBİ Ressamları

Bugün Hippolyte Tain'in nazariyesi artık münakaşa götürmez basit hakikatler arasına karışmıştır: Muhitin san'atkâr ve san'atkârın muhit üzerindeki karşılıklı tesirleri...

1939 — 1944 harbi gibi, kanlı ve korkunç tesirleri bütün dünyayı alev bir kuşak gibi saran büyük hâdiseler çevresi içindeki san'atkâr da elbet bu tesirin dışında kalamazdı.

İşte, gördüğünüz üç resimle, bu yazıların üstündeki başlık, ikinci dünya harbinin fırçalar üstündeki belirtileridir.

Uç resimden ikisi: Pasifikteki Japon donanmasının batırılışını gösteren tablo ile karlı bir sahada motörlü kara harbinden bir manzara çizen toblo Amerikalı ressamların eserleridir.

Diğeri: İstilâ korkusu altında hicret edenleri canlandıran tablo ile başlık resmi Alman ressamlarınındır.

Her biri başka bir toprak üstünde kurtuluş kavgasına girişen Fransız ressamlarile İngiliz fırçalarının eserlerini henüz görmedik. Fakat, elimize eserlerinin kopyaları geçen Amerikalı ressamlar ilhamlarını en çok gökten ve denizden almaktadırlar. Bilhassa uçak resimlerini, tayyare hücumlarını, hava bombardımanlarını başta görüyoruz.

Alman fırçalarında mevzular daha çeşitlidir: kara, hava harbine dair birçok etüdler, cephe tipleri, yaralılar, askerler, yıkılmış binalar, telörgüler arkasında mavi bir kış gecesinin nöbetçileri... Hattâ işgal altındaki Parisin yarı çıplak eğlence âlemleri!..

İkinci dünya harbinin yarınki resim san'atine nasıl bir hüviyet vereceğini bu günden kestirmek zordur. Fakat, kolayca iddia edebileceğimiz bir şey var: en fazla kullanılan boya matem karasile kankırmızıdır!

BİZİM KIYMETLERİMİZ

Agâh Hün

Ona her zaman yolda, otobüste rastladıkça, kendisinin hususî yaradılışta, gösterişli bir genç oluşu dikkatimi çeker, kendi kendime: «Ne güzel sahne tipi..» derdim.. İki yıl önce Ankara Halkevinde, Devlet Konservatuvarı mezunları (Goldoni) nin (Otelci kadın) mı temsil ederlerken, (Kont Dalbafiyorita) rolünü muvaffakiyetle oynayan bir genç eleman bariz olarak herkesin takdir nazarlarına çarpıyordu. Biraz daha dikkat edince müstesna yaradılışlı delikanlıyı tanıdım. Hem tahminimdeki isabete memnun oldum, hem sahnenin onu kazanmış olmasına sevindim... Kendisini daha derin bir ilgiyle seyretmeğe başladım. Agâh, yirmi yedi yaşlarında, uzun boylu, iri yapılı, fiziği kusursuz.. Canlı gözleri, karakteristik yüziyle sanki klâsikler, trajediler oynamak için yaratılmış... Tiyatronun bütün icaplarına uyacak kadar tatlı, sevimli bir sesi var... Heykel yapısı, göze batmayan köşesiz jestleri, hâkim diksiyonuyla şimdiden sahneyi doldurduğunu ve halkı doyurabilecek duruma geldiğini anlamak güç değil... Bazı gençlerde, hattâ bir

Agâh Hün Jül Sezar rolünde

kısım eskimiş artistlerde tesadüf edilen kasılı, kurulu hal onda hiç yok... Sahnede de hayattaki gibi samimî, tekellüfsüz... Sonra Agâh gururla ilgisi, şımarmağa istidadı olmıyan gençlerimizden...

Sorularımı hem kolay, hem çabuk cevaplandıracağına zaten emindim:

— Bu mesleğe intisabınızdan memnun musunuz?..

— Evvelce benim için yegâne ideal, bu mesleğe girmekti. Onun içine girdikten sonra öğrendim ki: San'at hudutsuz bir şeydir. Orada hiç bir zaman kemale erilmiş olunamaz. Daima: «Daha.. Daha..» demeli, «Ben artık oldum» dan kaçınmalı... İnsana daima iyiye, ebedî güzele doğru sabırlı bir çalışma ve yaşama, yaşatma imkânı verdiği için mesleğime âşıkım.

— Dramatik rolleri komediye tercih eder misiniz, yoksa aksine mi?

— Bizim yetişme tarzımızda trajedi, komedi diye iki ayrı janr gözetilmez... Her aktör, hem komediyi; hem trajediyi oynayabilmekte, yani komedyen olarak yetiştirilmektedir... Ben her ikisini de oynamağa çalışıyorum. Fakat dramatik rolleri daha çok severim...

— İstanbulda temsil ettiğiniz trajedileri nasıl karşılamışlardı?.. Siz seyircilerden ne intiba edindiniz?...

— İstanbulda (Antigone) yi temsil ettiğimiz zaman halkın bize gösterdiği rağbet, sevgi, bizi, gözlerimiz yaşaracak kadar mütehassis etti... Oyun esnasında halkla aramızdaki görünmez his tellerinin, sempati mi, antipati mi naklettiği çok iyi anlaşılıyor.

Seyircilerden edindiğim en önemli intibalardan birinin benim için bir hususiyeti, başka değeri var: Ağabeyim Hadi Hün, beni sahnede ilk defa görüyordu. Bunun

19 Mayıs

Destanından parçalar

Kıymetli şairimiz Behçet Kemal Çağlar, 19 Mayısın destanını yazıyor. Bu büyük eserden Akbabaya armağan ettiği aşağıdaki parçayı, geç aldığımız için geçen sayımıza yetiştiremedik. Bu nushamızda okuyucularımıza sunuyoruz.

Kanatsızlar bile kalksın havaya,
Doğrulsun Türk doğup toprakta yatan:
«Devlet sefinesi», vurdu karaya;
Bir kırık teknede gidiyor vatan;
Saçlarında güneş, gözlerinde gök...
Tarih fısıldıyor «Vatan-adam» a:
— Yiğitim! omzundan o sırmayı sök;
Türk olmaktan başka rütbe arama!..

* * *

Millet gövde oldu; o da baş oldu.
Taşlar silâh oldu, otlar aş oldu;
Misli görülmemiş bir savaş oldu
Kovduk yabanları yurddan dışarı.
Böyle karşılarız her ilk baharı;
Her zor, bu azimle gelecek dize.
Bu an aynı yaşta her gönül, her yüz:
Müşterek soyadı «Mehmetçik» bize;
19 Mayıstır tevellüdümüz!..

Behçet Kemal Çağlar

bana nasıl bir heyecan verdiğini tasavvur edebilirsiniz...

— Eğlenceleriniz ne gibi şeylerdir?.. Meselâ yaz tatilinde sizi en çok neler oyalar?..

— Sinemayı, okumayı, uzun yürüyüşleri, bir de denizi pek severim...

Parlak bir istikbale namzet bulunduğuna şüphe olmıyan genç artistten . daha sık görüşmek va'dini alarak samimiyetle ayrıldım. «Türk sahnesi hasretini çektiği teatrâl tiplere kavuşmağa başladı» diye seviniyordum. Ve kafamda sabit bir fikir gibi şu düşünce dolaşıyordu: Yarının tiyatrosunu bu karakter ve kalitede elemanlarla dolu görmeğe ömrüm yetecek mi?...

İbrahim DELİDENİZ

Dünya Kıymetlerinden Bir Sanatkâr:

Ann Sheridan

Bir yandan, okuyucularımıza "Bizim kıymetlerimiz" in hayatını anlatırken, bir yandan da "Beyaz perde" deki yabancı kıymetleri tanıtmağa karar verdik. Bu tanıtmada, bilhassa dikkat edeceğimiz nokta şudur: Sanat değerine, cinsî cazibe gibi fuhşün müstear adını takarak "şehvet ticareti" yapmamak!

Genç hayallerde hakikat dünyası gibi yaşayan bir beyaz perde var. Sanılıyor ki, oradaki dekor ev, aktör koca ve sahte uşak, asıl hayattan bir parçadır.

Ve bu aldanışla, nice zavallı körpe ruhlar, kendi mütevazı yuvalarında o hayatı bulamayınca hayal sukutuna uğruyorlar.

Akbaba, Hollywood hususî muhabirinden alacağı mektupları ve resimleri, hep bu görüşü ön plânda tutarak neşredecektir.

Bazı, elmaslar, ipekler içinde bir kraliçe kadar saltanatlı; bazı, kaldırıma düşmüş bir sokak yosması rolünde gördüğünüz Ann Sheridan, hakikatte, sade ruhlu, sessiz ve münzevî hayattan zevk alan bir ev kadınıdır.

O, Hollywood'un gürültülü, dedikodulu ve heyecanlı hayatından daima uzak kalmak istiyor. Evi, bu film merkezinden oldukça uzak, Encino köyündedir.

Encino'yu uzaktan bir yeşillik yığını halinde görürsünüz: Her taraf çayır, çimen, yaprak ve portakal ağaçları, hurma ağaçlarile çevrilidir.

Miss Sheridan'ın küçük evi de böyle büyük bir bahçe ortasında kuruludur. Evin arkasında bir ahırla bir hububat anbarı vardır.

Ann, tatil günlerini ve Hollywood'dan çalabildiği her boş saati burada geçirir: Atı, köpeği, ineği ile...

Artisti evinde boyasız ve sade bir elbise içinde gören yabancı gözler, onun tatlı ve sıcak cazibesile meşhur bir yıldız olduğuna kolay kolay inanamazlar.

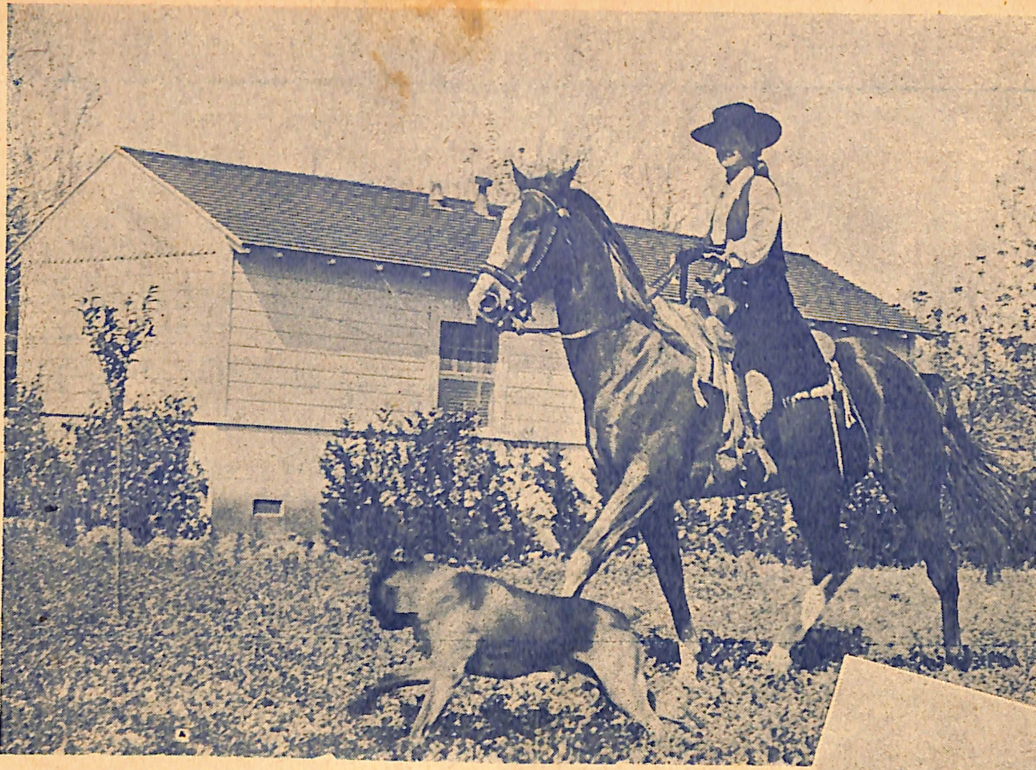
Ne ismini çerçeveleyen büyük şöhret, ne ayağına serilen büyük servet, ne de her gün artan âşıklarından gördüğü coşkun muhabbet, Ann'ı, temiz yürekli aile kızlığından uzaklaştıramamıştır.

Esasen o, Hollywood'a gitmeyi, bir film yıldızı olmayı aklından bile geçirmiyordu.

Texas'da ailesile oturuyor, öğretmen olmak için çalışıyordu ve hayatından pek memnun görünüyordu. Fakat kızkardeşi, Ann'ın bir resmini gizlice Hollywood'a gönderdi. Çünkü orada bir film kumpanyası bir güzellik müsabakası tertip etmekte idi. Stüdyo Ann'ı bir tecrübe filmi yapmak için çağırdı. Güzelliği ile beraber az zamanda istidadı da olduğu görüldü.

Ona, artist olmasaydı ne olmak istediğini sordukları zaman, Ann şu cevabı veriyor: «Çiftçi olmak isterdim».

Mexica hududuna yakın oturan bir çok

zel şey.. Ben girdiğim iklimlere, her suretle çabuk alışacağıma eminim. Seyahat, bence bir rolü ezberlemeğe benzer: İnsan gittiği memlekette gördüğü insanların ruhuna girmek ve onlar gibi yaşamak ister ve işte o zaman seyahatin zevki çıkar».

Ann Sheridan'ın evinde, en çok sevdiği odanın duvarları hep Avrupa, Asya, ve Cenubî Amerika şehirlerinin resimleri ile süslüdür. Bunların arasında uzun minarelerile güzel İstanbulu, Yeni Ankarayı da görüsünüz. O, misafirlerine bu fotoğrafları göstererek:

«Bir gün bütün buraları ziyaret edeceğim» , diyor.

Amerikalılar gibi Ann da mükemmel İspanyolca bilir. Mexica'da onu Anita diye çağırırlar. O bu memleketi çok sık ziyaret eder, ve der ki:

«Lâtin memleketlerindeki atmosferi çok severim, hava, müzik, renk ve ahenkle doludur. İspanyol memleketlerinde yaşıyan insanları memnun eden her şey muhakkak beni de memnun eder. Fakat öbür memleketleri de severim. Harb bitince çok seyahat etmek arzusundayım. Diyar diyar dolaşmak ve yeni insanları tanımak.. Ne gü-

1 — Ann Sheridan köydeki evinde bir at gezintisine çıkıyor . .

2 — Ann sevgili küpeğile oynuyor ..

3 — Ann Sheridan çiftçi . .

KEPAZE OLDUK

HİKÂYE : F. CELÂLETTİN

— Bize muhasebeciden haber geldi de öğrendik. Nusret Beyin kulağı deliktir maşallah, sizin ayniyat kâtibi tayin olundu demişler. Havadis kalemde doğrusu hepimizi sevindirdi. Eh ayniyatı işlemek, kuruşlandırmak angaryasından kurtulduk, demektir. Hattâ Şevket Efendi bile başını defterden kaldırdı da gözlüğünün üstünden şüpheli, şüpheli acayip acayip baktı. Kâtip Bahriye Hanım, içine doğmuş gibi, Allah vere de geçim ehli biri olsaydı dedi.

Lâkırdı unutulur gibi olmuştu ki bir sabah dokuzu çeyrek geçe kalemin kapısı güm diye yıkılır gibi açıldı, içeriye biri girdi, hepimize doğru bir:

— Bonjur!...

Diye bağırdı. Ben içimden bu herif zırtullahi kirmani... dedim.

Hakikaten hâdiseler de birbirini kovalamaya başladı.

— Affedersiniz benim yerim neresi? diye sordu. Bahriye Hanım, yer çoktan münhal olduğu için, onun masasının bazı gözlerine, ötesini berisini koymuş. E... olur ya, canım insan hali bu, çekmeceler de yenmedi ya... Ne dersin kadına yardım bile etmedi. Şöyle yeri açılsın diye beklerken adamcağıza bir bakayım dedim. O ne şiş şiş gözler, o ne patlak bakış. Boy bodur. Boynunda bir boyunbağı ki kirden morarmış. Adam neme lâzım dedim, bana ne sanki, âmiri değilim, memuru değilim. Fazıl Beye baktım ki, rengi sapsarı. Bahriye Hanım, kan ter içinde. Çekmecelere neler koymamış. İki sefertası sahanı — boğazını biraz sever — bir iki paket eczane pamuğu, saç maşası, sekiz on tane firkete. Biraz kızardı. Hepimiz de yardım ettik filân, nakil işi bitti. Seninki geçti yerine oturdu. Arkasından sanki işmiş gibi:

— Affedersiniz amma dedi, bu benim yerim Barem kanunu mucibince iki masa üstte olacak.

Muavin bey dedi ki:

— Yerin ne ehemmiyeti var a birader, biz de eski ayniyat kâtibini orada gördük.

Herif dedi ki:

— Yok yerim neresi ise orada oturmak hakkımdır, iğnemden vaz geçmem.

Muavin hepimize şöyle bir baktı. Seninki dayattı:

— Ya yerimi verirsiniz, yahut ben yapacağımı bilirim!

Ben dedim ki:

— Buyurun, on yedi senedir ben burada otururum. Amma siz memnun olunuz.

Ne dersiniz, utanmadan babasının malı imiş gibi geçti oturdu.

Fakat bizim Bahriye Hanım bir fenalık geçirdi. Yanakları kızarmca, hepimiz anlarız, bir ağlama tutturdu. Kadıncağızın âdetidir, birimizden birine birisi bir şey söylerse fena olur vesselâm. Yeni arkadaşa dedi ki:

— Vallahi pek nezaketli bir zata benziyorsunuz!..

Herif ne dese beğenirsiniz:

— Siz de karaman koyununa!..

Hepimiz birden deli gibi bağırıştık:

— Yoo, bak buna gelemeyiz!..

O sırada bir de ne görelim? Bahriye Hanım boylu boyunca şap!.. diye düşüp bayılmaz mı? Efendim o paluze gibi vücut sarsıla sarsıla çırpınır, boğula boğula hıçkırır!.. Kaymakam tekaüdü Resmi Bey sert bir adamdır. Ne olsa asker... Yaradana sığınıp herifin kafası budur diye ayağındaki lâstiği yerleştirmez mi? Ne de hizacı, nişancı zat imiş, melûnun suratına yapışmaz mı?... Bizim muavin bey de gözü pekmiş, önündeki hokkayı başına indirmez mi?

Ben etmeyin, eylemeyin diye ortada çırpındım, bizim Bahriyecik yerlerde perişan... Tam o sırada Şevket efendinin sesini işittik:

— Asıl bana bakın çocuklar, bana bir şeyler oluyor!..

Yahu ne görelim, fakir ihtiyar sakalı ile, ayacığındaki kaloş potinile masasının altına yuvarlanmamış mı?...

Herifçi oğlu ise bana mısın der gibi yaktı sigarayı oturdu yerine... O sırada umum müdür kapıda gözükünce tabii hepimiz yerlerimize çekildik. Öyle ya onun da huzurunda falya verecek değiliz ya... Müdür Bey dedi ki:

— Baylar bu gürültü nedir?

— Hiç efendim dedik, masaları değiştik de!..

Tuh suratımıza!.. Neyse o çekildi gitti. Herif ortalığı yatışmış görünce ne dese beğenirsiniz?

— Bana bakın behey bunaklar, topunuz birden şu daktilo kıza âşıksınız!.. Ben daha kaleme girince işi anladım!..

Hepimiz birden protesto ettik. Lâkırdı bizim Şevket efendiye o kadar dokunmuştu ki adamcağıza inme iniyordu :

— Amanın çocuklar, sol tarafım üşüyor, beni uvun, dedi.

Yarabbi sen bilirsin. Haydi bu sefer efendinin imdadına yetiş... Baktım olacak gibi değil, herife yalvarıp yakardım. Biz senin işine bakarız, Allah rızası için git dışarı, gez, yarın yine gelirsin muhterem kardeşim, dedim. Şöyle ayağa kalktı:

— Bakın be bunaklar.. dedi. Ben şunun şurasına geldim. Yerimi bile bana vermeği çok gördünüz. Haydi yeni bir arkadaş geldi, şuna ayağa kalkalım, demek aklınıza gelmedi. Gördüm, bana karşı nezaketiniz yok, fakat daktiloya hepiniz kul kurbansınız. Utanmaz mısınız yahu, hepiniz de saçlı sakallı adamlarsınız. Beherinizin bu kadın kadar kızlarınız vardır. İnkâr etme bay muavin, yok mu?

— *Arkası 14 üncü sayfada* —

Şiir Müsabakamız

Geçen sayımızda karikatür müsabakamızın neticesini ilân etmiştik. Bu hafta da şiir müsabakamızda birinci, ikinci ve üçüncülüğü kazanan şiirleri neşrediyoruz:

Birinciliği "Bu âlem benden uzak„ başlıklı ve imzası karışık atıldığı için "A. G. Bayer„ okuyabildiğimiz aşağıdaki şiir kazanmıştır. Bu manzumeyi, hem duygu, hem edâ itibarile pek mümtaz bulduk. Şairini tebrik eder, bize fotoğrafını göndermesini ve hüviyetini bildirmesini rica ederiz.

İkinciliği Şadi Usal'ın, üçüncülüğü de Kenan Dökmecinin şiirleri kazanmıştır.

Her biri ayrı ayrı kendi tarzında pek güzel olan bu şiirleri memnuniyetle neşrediyoruz.

Akbaba, her üçünü de müsabaka seviyesi üstünde bulduğu bu eserlerin şairlerine, sayfalarının daima açık olduğunu memnuniyetle bildirir.

Bu âlem benden uzak

Ayağımdan çözdüğün zinciri boynuma tak,
Beni götür içimin sustuğu yere bırak;
Götür ki o ateşte buhar olsun bu toprak;
Bu âlem bana yakın, bu âlem benden uzak!

Bir ateştir alnımda açan çiçek, doğan gün;
Gözlerimde yaşaran bir akistir bu düğün;
Işığındır ey varlık içimde söndürdüğün!
Bu âlem bana yakın, bu âlem benden uzak!

Alnımdaki çizgiler düşünüyor sanmayın:
Onları aldanmanın bıraktığı iz sayın;
Kanayın ey aklımın yaraları, kanayın;
Ezeli bir devadır kanayıp ta kanmamak!

Deniz! Yeter döğdüğün fikrimin kıyısını;
Bir ben miyim anlıyan o kükremiş yasını?
Bin bir deniz doldurmuş bu dar kafa tasını;
Git bir kör kuyuya dal: Bir kötürüm çöle ak!

Çıldırırım düşünsem, Tanrım! Önce ben neydim!
Düşünmiyen, duymıyan, bilmiyen efsaneydim.
Bir ateşle oynadım, bir alevden taç giydim;
Şimdi bin bir heveste savrulan ruhuma bak!

Ayağımdan çözdüğün zinciri boynuma tak;
Beni götür içimin sustuğu yere bırak;
Götür ki o ateşte buhar olsun bu toprak;
Bu âlem bana yakın, bu âlem benden uzak!

A. G. BAYER

Sonsuzluk

Başın avuçlarında, an,
Düşün bir uzak günü ki:
Ne elin var, ne başın var!

Ne bahtiyarsın o zaman,
O sonsuz toprak günü ki:
Ne gözün var, ne yaşın var!

Kaybolmuş kemiğin, etin..
Ne acıyı duyan gönlün,
Ne kurtlarla savaşın var,
Ne de son mağlûbiyetin...

Gam arasa seni bir gün:
Ne yerin var, ne taşın var!

Şadi USAL

— Müsabakamızın ikincisi —

Bir Güzele

Gönül bir ahu güzele
Takılı takılı kaldı.
Aşk gönlüme yaprak yaprak
Dökülü dökülü kaldı.

Yüzü ondördüydü ayın,
Dedim güzelisin köyün.
Utancından başak boyun
Bükülü bükülü kaldı.

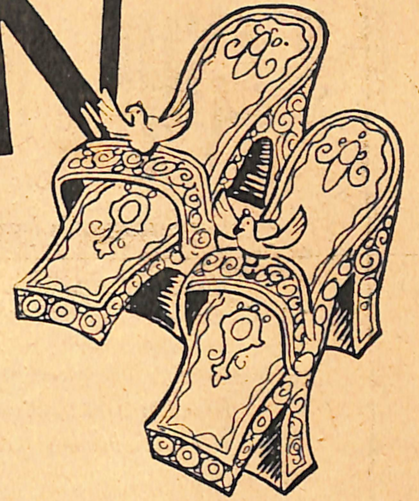
Güneşti, aksetti camda,
Kaç mevsim durdu odamda.
Yıldız yıldız hâtıramda
Çakılı çakılı kaldı.

Kenan DÖKMECİ

— Müsabakamızın üçüncüsü —

KUŞLU NALIN

Tefrika No. 12

Yazan: Hikmet Feridun ES

Recep, böyle bir teklifi reddederdi. Fakat Paşanın sözlerinin son tarafı alâkasını uyandırmıştı. Çıplak resmini çektirmek!... Bu onun hoşuna gitmişti.

Kısa bir tereddütten sonra soyundu. Küçük Şeker zeytin karası gözlerle onun hareketlerine bakıyordu. Recep tüy gibi vücudiyle çağlayanın içine atladı.

Ressam Nuh onlara pozlarını verdi. «Yıkanan ilâh» lar suyun içinde ayakta duruyorlardı. Ve erkek, genç kadını belinden tutmuştu.

Nuh bu vaziyeti tespit ettikten sonra geri geri çekildi:

— Hakikaten harikulâde bir sahne!.. diye mırıldandı. Sonra modellere seslendi:

— Başlarınızı birbirinize doğru çeviriniz. Ve gözgöze bakışınız!..

Tablo bu suretle, yeni şekli ile başladı.

Günlerce ayni suyun içinde gözgöze.. günlerce vücutlarını, ayni dere suyu mütemadiyen okşıyarak akıp gitti. Saçlar ıslak ve güneş ışığında şeffaflaşmış iki frenk üzümü, iki küçük yakut damlası haline giren kulak memeleri...

Küçük Şeker ara sıra:

— Ulan sen kıza benziyorsun!..

Yahut:

— Sen benden güzelsin be!.. gibi sözlerle Recebe takılıyordu.

Su içinde gözgöze geçen günler, Küçük Şekerin geceleri gördüğü rüyaları da değiştirmişti. Acaip acaip şeyler görüyordu. Sabahlara kadar şu kız suratlı körpe İreceple uğraşıyordu, hayırdır inşallah!..

Sonra «Maması» nın müsaadesile tekrar çiftliğe dönen Hirisantina'dan Recebi fena halde kıskanıyordu. Çünkü bu Rum haspası Recepten daima gözlerini süzerek «Ne gûzel sozuk!..» diye bahsediyordu.

Ve «Papazın kızı» bu gûzel sozuk hakkında konuşurken göğsünün heyecanlı titremesinden, boynundaki altın istavroz hafif hafif oynuyordu. Hirisantina eski kitaplarda anlatılan, kızların kendisini gördükleri zaman elma soyarken bıçakla ellerini kestikler bir güzel delikanlıyı hatırlıyordu.

Ressam çalışırken, Şair İdris çağlayanın yanından hiç ayrılmıyordu. Gevezeliği üstünde idi. Mütemadiyen ressama ve modellerine söz atıyordu. Kendisinin kuramadığı şu güzel sahneyi çekemiyor, onu yapanları durmadan iğnelemek istiyordu.

Çene yarışında şairle başa çıkan yalnız Küçük Şekerdi.

Büyük edebiyat üstadına ne isimler takmamıştı ki?.. Onu kendi adile katiyen çağırmıyordu. Bir çok adları vardı: «Sakallı» , «Papaz» , «Ayıcı» , «Hırpâni»!..

Herkesin «Büyük üstad» , «Eşsiz dâhî» diye önünde eğildikleri, ince şaire Küçük Şeker, dinlenmek için oturduğu dere kenarındaki kayanın üstünden sesleniyordu:

— Ulan sakallı!.. Bir kalıplı sigara sökül bakalım!..

Ve şair bu «Ulan Sakallı» sözünden değme büyük iltifatlardan fazla hoşlanmış gibi gülümsüyordu.

Hattâ iş bu kadarla da kalmıyordu: Şair biraz kendisinin canını acıtsa, elini, yahut kolunu sıksa, Küçük Şeker: «Ayıcı!..» diye söze başlıyor ve ona yakası açılmadık küfürler ediyordu.

Dünyanın en ince şiirlerini yazan adam, o sövdükçe, gıdıklanmış gibi kahkahalarla gülüyordu.

Ona hitap etmek için hürmet kelimeleri bulamıyanlar bu sahneyi görselerdi ne gözlerine, ne de kulaklarına inanabilirlerdi.

Çiftlikte, Küçük Şeker yüzünden, birçokları gibi şairle ressam da birbirlerine düşmüşlerdi.

Yirmi beş sene Pariste arkadaşlık eden bu iki eski dost birbirlerinden:

«Léonard de Vinci'den büyük ressam!..»

«Şekspir'i gölgede bırakın şair!..» diye bahsederlerdi. Ve daima bu suretle şöhretlerini desteklemişlerdi, gazetelere beyanatta bulunmuşlardı!..

Küçük Şeker çiftliğe geldiği gündenberi şair İdris, ressam Nuhtan bahsederken Paşaya:

— Sanatkâr değil, boyacı!.. diyordu.

Ressam Nuh ise Büyük Şair hakkında şu sözleri söylüyordu:

— Beş para etmez... Eskiden Roma sokaklarında dolaşan seyyar şairlerin eserleri arasında onunkilerden çok yüksek olanları vardır!..

Zaten 25 senelik dostluklarında ara sıra aralarındaki açıklık daima böyle birbirinin sanatlarını inkârla kendini gösterirdi. Fakat bu sefer iş o kadar ileri gitti ki, birbirleri aleyhine konferans vermeğe, makaleler yazmağa bile kalkıştılar. Bereket versin ki «Sanayii Nefisenin büyük hâmisi» olan paşa hazretleri aralarını buldu.

. . . .

Küçük Şeker sudan çıktıktan sonra şairin «Av köşkü» dediği yere girdi. Burası dört tarafı geniş minderlerle süslü bir köşktü. Üst üste atılmış kuştüyü yastıklar vardı. Genç kadın minderin üstünde Fındık Paşanın gelişi güzel atılmış ceketini gördü: Üzeri nişanlardan âdeta görünmiyen ceket Küçük Şekerin daima alâkasını, tecessüsünü uyandırırdı. Bu sefer de onu hemen çıplak sırtına giydi. Vakıa «Fındık Paşa» da çok kısa boylu idi amma yine ceketin kolları kendisine uzun gelmişti. Kız, ıslak saçlarla bu göğsü nişanlarla kaplı ceketin içinde biraz, biraz değil epeyce komik görünüyordu.

Bu sırada Fındık Paşa içeri girdi. Küçük Şekeri o halde görünce gülmekten kendini alamadı.

— Kız getir ceketi!.. Mabeyne gide-

— *Arkası 14 üncü sayfada* —

İKİNCİ CEPHE

Salonda yine harb meclisi kurmuştular. Kahvelerini içerek, sigaralarının dumanını savurarak günün en mühim muammasını çözmeğe çalışıyorlardı:

— Doğu cephesindeki korkunç sükût da bunun delilidir. Göreceksiniz, kıyamet dört cephede birden kopacak: Balkanlarda, Fransada, İtalyada ve Şarkta!

Bir başkası buna itiraz etti:

— Hayır, Müttefikler kuvvetlerini böyle cephe cephe dağıtmazlar. Onlar, bütün hazırlıklarile bir noktaya yükleneceklerdir.

Demindenberi köşesinde sessiz oturan güler yüzlü, eni boyundan fazla, şişman biri ayağa kalktı :

— Ben size bir şey söyliyeyim mi?

— Söyle!

— İkinci cephe açılmıyacaktır...

Her ağızdan ayni mânâda kelimeler havalandı:

— Saçma!.. Zırva!.. Martaval!..

Öteki, yüzünde ayni yumuşak, alaycı gülüşle israr etti:

— Evet arkadaşlar, ikinci cephe açılmıyacaktır. Bunu İngiltere ilân da etti. Amma, kimse farkında değil!..

Adetâ üstüne saldırırcasına sordular:

— Nasıl?.. Nasıl?..

— Efendim, ikinci cepheyi açacak İngiliz ve Amerikan orduları nerede toplanmış bulunuyorlar?.. Lûtfen söyler misiniz?

— İngilterede!

— Peki, bunların ikinci cepheyi açmaları için ne yapmaları lâzım?..

— Gemilerle, motörlerle, uçaklarla İngiltereden hareket etmeleri!

Eni boyunu geçen şişman zat gürültülü bir kahkaha attı:

— Tamaaam!.. Kendi ağzınızla itiraf ettiniz işte!..

— Neyi?

— İkinci cephenin açılmıyacağını?

— Anlamadık.. Nasıl?

— Anlamıyacak ne var yahu?.. Daha geçenlerde resmî bir emirle: «İngiltereden hiç kimse dışarıya çıkmıyacak!» diye ilân etmediler mi?..

Çimdik

— Yatağını sırtına yüklenmiş, yiyeceğini sepete doldurmuş, nereye gidiyor seninki böyle ?

— Yerli Mallar pazarından basma almak için nöbet beklemeye!

Kıymetli Adam!

Beyoğlu caddesinde konuşa konuşa gidiyorlar. Uzaktan, yüzünde penbe bir sıhhat gülen, tepeden tırnağa kadar şık, pırıl pırıl bir zat geliyordu.

İki arkadaştan biri öbürünün kolunu dürttü:

— Ne kıymetli adam!

— Yaaa.... âlim midir?

— Zannetmem...

— Şair midir?

— Zannetmem...

— Doktor mudur?

— Zannetmem...

— Ya nedir?

— Kıymetli bir adam!

— Peki amma, nesi kıymetli birader?

Öbürü hiddetlendi:

— Kör müsün be?... Baksana tepeden tırnağa kadar kıymetli: Beş yüz lira palto, üç yüz lira elbise, yüz iskarpin, altmış gömlek, on beş boyunbağı, otuz şapka, yirmi eldiven, on çorap, kol düğmelerini, iç çamaşırlarını, ipek mendilini filân da ilâve ettin mi, en aşağı üstünde bin beş yüz liralık eşya var... Kıymetli değil mi?... Söylesene!

Reddediyorum!

— Başı 4 üncü sayfada —

yinle mükellef olduğu metinleri okumaktan âcizdir.

Öyle kürsü sahibi bilirim ki bir terkibî eser vermek iddiasile ortaya çıktığı halde meselâ Carolingien ve Mérovingien sülâlelerinden hangisinin halef, hangisinin selef olduğunu ayırt edemiyecek kadar dikkatsiz ve tenkidsiz hareket etmiştir.

Öyle profesör bilirim ki, işgal ettiği mevki ve mesleği icabı tanımış olması lâzım gelen ihtisas âbidelerinden haberi bile yoktur, onlar hakkındaki bilgisi ancak ansiklopediktir. Günün birinde o temel eserleri tercüme zorunda kalınca anlamadığını gösterecek kadar fâhiş yanlışlıklara düşmüştür.

Ben, on yıllık yazı hayatımda günün dehası olmak iddiasile ortaya çıkmış ve önüne çıkanı devirmek istemiş öyle «büyük şair» ler gördüm ki, hücum ettiği, hiçe saydığı adamlardan tamamen gafil olduktan başka onlardan gösterilecek rastgele bir sahifeyi sonuna kadar doğru okuyamıyacak kadar da cahildir. O halde, değirmen sanılan ve mahiyetini dahi anlamadıkları devlere nasıl hücum edilir?.

Bu isimsiz misalleri çoğaltmak ve adlandırmak pek mümkün. Fakat öyle yapmıyor ve o bomboş balonların kıymet, liyakat ve ehliyet iddialarını reddediyorum. İcap ederse değersizliklerini birer birer yüzlerine vurmaktan da geri durmıyacağım.

Zira, o zevat, kendi gözlerindeki çöpten bîhaber, yetiştirmekle mükellef oldukları yarının genç sanatkârlarını, fikir adamlarını icabı gibi yetiştirecek yerde kötü örnek olarak aralarına nankörlük, kadirbilmezlik tohumunu aşılıyorlar.. İster fikir sahasında, ister sanat plânında, öyle örnekler görmeyen, şarlatanlardan cesaret alınıyan bir kimse, çıkıp da babasının ve dedesinin eserini «sefalet» kelimesile vasıflandıramazdı. Hiç bir şey öğrenmemiş olsa saygıyı, kör olsa nihayet bir içtimaî hâdiseyi olduğu şekilde görmeyi öğrenmiş bulunurdu.

Zâhir GÜVEMLİ

Kepaze Olduk!

— Başı 10 uncu sayfada —

Muavin başını eğdi. Herifin en gözüne girer gibi olan bendim, beni de şöyle sert sert süzdü. Hani bir lâf söylese ben de şapadanak düşüp bayılacağım. Ne ise bir şey demedi. Köşedeki mutasarrıf tekaüdüne bağırdı:

— Ya... Sen babalık!... Ne öyle süt dökmüş kedi gibi bakıyordun?..

Şevket Efendiye:

— Ya sen sakallı!...

Biçare Şevket Efendi, ezile büzüle:

— Ben bekârım evlât!.. dedi.

— Bak size söyliyeyim, bir daha daktiloya yaltaklanmak, gözle, kaşla arzı hal yok, yok eğer bu kepazeliğiniz devam ederse alimallah hepinizi karılarınıza, kızlarınıza haber veririm!..

Ne dersiniz, herife cümlemiz de baş eğip oturduk.

F. CELÂLETTİN

MÜJDE

Artık, annelerin baş üzüntüsü olan : "Çocuklarımıza acaba ne gıda verelim ?" endişesine yer kalmamıştır. Hakikaten, en sıhhî ve en titiz bir dikkatle hazırlanan (ARI) müstahzaratı, pirinç unları, mercimek unları, bezelye unları ve irmikler, yalnız çocukların seve seve yiyeceği değil, hastaların iştah, büyüklerin de zevkle yiyecekleri nefis gıdalardır.

Bütün bakkallarda arayınız.

Kuşlu Nalın

— 12 inci sayfada devam —

ceğim... Saraydan çağırmışlar!.. dedi.

Küçük Şeker bir kısrak çevikliği ile göğsündeki nişanları şangırdata şangırdata kaçmağa başladı. Zaten her zaman da böyle yapardı: Bu altınlar, elmaslar, ipek hareli kurdelâlar onu âdeta sarhoş ederdi. En büyük zevki de göğsünde nişanlarla çifte telli oynamak, göbek atmaktı.

Küçük Şeker nişanlardan bir ikisine: «Bunları bana ver! Bunlarla iyi oynanıyor!..» diye musallat olmuştu. Saraya aks etmiyeceğini bilse Fındık Paşa bunları çoktan Küçük Şekere hediye ederdi.

Fakat o gün hakikaten gayet acele aldığı bir irade ile Mabeyne çağırılıyordu. Küçük Şekere lâf anlatmağa imkân yoktu:

— Kız getir şu nişanları... Sana «Mabeyne gideceğim!..» diyorum... Lâkırdı anlamıyor musun? Mabeyne gideceğim!..

Lâkin Küçük Şeker şıngırtılı bir musiki içinde minderden mindere kaçıyor, kendisini kovalıyan şaşı Müşirin üstüne kuştüyü yastıkları fırlatıyordu.

Fındık paşanın yüzü daha kızarmış, gülmekten katılarak nefes nefese gelmişti.

Bereket versin bu ara Körpe Irecep içeri girdi. Delikanlı evvelâ ters ters, göğsü nişanlarla dolu çingene kızının yüzüne baktı.

Küçük Şeker onu görünce durumsamıştı. Fındık Paşa:

— Şunun önünü kes Recep!.. Ceketi al, beni giydir... Mabeyne gideceğim.. dedi.

— Arkası var —

Hikâye Müsabakamızın Neticesi

Geçen sayımızda karikatür müsabakamızın neticesini vermiştik. Bu sayımızda da şiir müsabakamızda kazanan şiirleri neşrettik. Hikâye müsabakamıza girenler pek çoktur. Tetkik ve tasnifi daha bir hafta süreceğinden neticeyi ancak 8 haziran perşembe günkü sayımızda ilân edebileceğiz.

Şiir ve Karikatür Müsabakamızda Kazananlara :

Akbaba, güzel eserlerinize daima sayfalarının açık olduğunu bildirmekle sevinç duyar.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

Bahçekapı: SALİH NECATİ

7000 SENE EVVEL

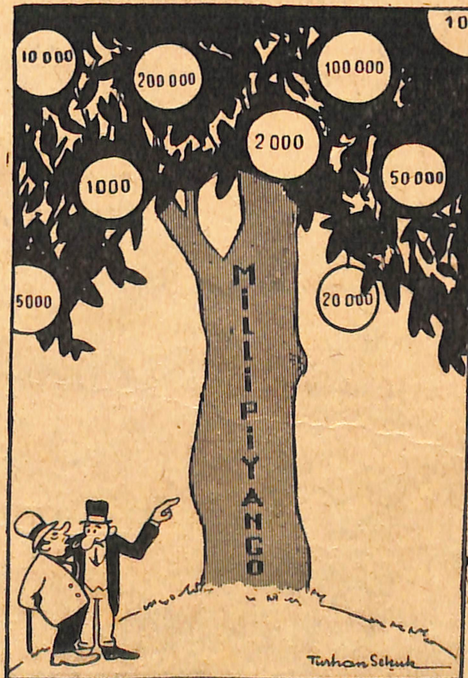

Meşur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri olduğunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BU GÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 ŞENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir

— Ne mübarek, ne bereketli ağaç değil mi?..

— Evet, her ay binlerce meyva veriyor!

10.000 kadını Hayrette bırakan GARİP BİR PUDRA TECRÜBESİ

Daha güzel görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız.

Pudracılıkta şayanı hayret son bir keşif.. *Cildi güzelleştiren*, ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren unsur . . . donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabiî renkleriyle süsler. Pudra yağmur'a, Rüzgâr'a ve hatta terleme'ye rağmen bile sabit kalır ve artık parlak burun bırakmaz. Bu cevher (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon Pudrasında bulunmaktadır.

CİDDEN MÜHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon Pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden *daha güzel daha taze* ve *daha cazip* görünmezse Tokalon pudranıza verdiğiniz para iade olunacaktır.

ADEMİ İKTİDAR ve BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

HORMOBİN

Her Eczanede bulunur

P. K. 1255

Reçete ile satılır.

Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ
Basıldığı yer: İstanbul Halk matbaası

Ann Sheridan: Ineği ile beraber